

1

Se oli ensimmäinen päätös, jonka hän teki ihan itse. Ensimmäistä kertaa hän päätti itse, mitä tehdä.

Marianne päätti kuolla. Nyt. Tässä. Tuolla, alhaalla Seinen vedessä, tämän harmaan päivän päättyessä.

Yhtään tähteä ei näkynyt. Eiffel-torni oli kalpea pakokaasujen udussa. Pariisi kohisi, lakkaamattomasti, moottori-pyöriä, autoja, metron huokauksia syvältä kaupungin uumenista.

Vesi olisi viileää, mustaa ja pehmeää. Joki tempaisi hänet mukaansa, kantaisi vapauden ja hiljaisuuden pieluksilla aina merelle saakka.

Mariannen poskilla virtasi kyyneleitä, suolaan pujotettuja helmiä. Itkiessään Marianne hymyili. Koskaan ei ollut tuntunut näin kevyeltä. Vapaalta. Onnelliselta.

”Minun asiani”, hän kuiskasi. ”Minun asiani.”

Hän riisui kengät, joiden pohjat oli uusittu moneen kertaan, viisitoista vuotta siitä oli kun hän oli ne ostanut. Salaa ja normaalihinnalla, Lothar oli haukkunut hänet pataluhaksi saatuaan tietää. Sitten antanut hänelle lahjaksi kenkiin sopivan leningin. Sekundaa, kudontavirhe, alennusrekistä, harmaita kukkia harmaalla pohjalla. Se sama vaatekin hänellä oli yllään tänään.

Viimeistä kertaa oli tänään. Silloin, kun kaikki vuodet ja vuosikymmenet vielä olivat olleet edessäpäin, aika oli tuntunut

loputtomalta. Kirja, joka vain odottaa kirjoittamistaan, siltä hänestä nuorena tyttönä oli tuntunut elämä, johon hän oli ollut astumaisillaan. Nyt hän oli kuudenkymmenen, ja sivut olivat tyhjä.

Loputtomuus oli kulunut kuin yksi ainokainen harmaa päivä.

Hän asetteli kengät vierelleen penkille tarkasti rinnatus-ten. Tuli sitten toisiin aatoksiin ja laski ne maahan. Ei hän halunnut, että penkki likaantuisi, joku kaunis nainen saisi tahran hameeseensa ja joutuisi häpeämään.

Hän yritti riisua vihkisormusta. Se ei lähtenyt. Hän työnsi sormen suuhun, ja viimein sormus irtosi. Alta paljastui vaaleaa ihoa.

Pont Neufin sillan toisella laidalla nukkui mies penkillä. Michellä oli kapearaitainen kalastajanpaita, ja Marianne oli kiitollinen, että mies käänsi hänelle selkensä.

Hän pani sormuksen kenkien viereen. Joku sen siitä löytäisi, ja jos panttaisi sen, eläisi rahoilla muutaman päivän. Patonkia, pastista, hiukan silavaa. Jotain tuoretta. Ei mitään roskiksista tongittua. Ehkä vielä sanomalehti lämmikkeeksi yöhön.

”Ei enää vanhentuneita mössöjä”, hän sanoi ääneen.

Lothar oli aina ruksannut viikkolehden liitteestä hänelle erikoistarjoukset valmiiksi. Samaan tapaan kuin jotkut merkisivät televisio-ohjelmia. Lauantaina: visailu. Sunnuntaina: rikossarja. Maanantaina: jälkiruokavanukasta, jonka viimeinen myyntipäivä on jo mennyt. Sitä syötiin, mitä ruksattiin.

Marianne sulki silmänsä.

Lothar. Kavereiden kesken Lotto. Tykistön ylivääpeli, komppanian äiti.

Lothar Messmann, asuinpaikka Pohjois-Saksan Celle, viimeinen talo umpikujan perukoilla, nukkekotimaisen sievällä

alueella, vinoristikkoaidan takana kääntöpaikan perällä. Mies, joka oli kuin syntynyt vanhenemaan.

Lothar. Jolle työ oli henki ja elämä. Jolle auto oli henki ja elämä. Ja televisio. Lothar istui aina sohvalla, ruokatarjotin edessään kaakelipintaisella pöydällä, vasemmassa kädessä kaukosäädin ja oikeassa haarukka, ja televisio pauhasi, niin kuin tykistön miehelle sopi.

”Ei enää Lotharia”, Marianne kuiskasi.

Hän löi käden suulleen. Oliko joku kuullut?

Hän avasi takkinsa napit. Ehkä se vielä jotakuta lämmitäisi, vaikka vuori oli niin monta kertaa parsittu, että siihen oli syntynyt levoton, kirjava kuvio. Aina matkustaessaan työasioissa Bonniin ja Berliiniin Lothar oli tuonut hänelle hotellin sampoopullot ja ompelutarvikkeet tuliaisiksi. Pahvin ympärille kiedottua lankaa. Harmaata, mustaa, valkoista, punaista.

Kuka muka tarvitsee punaista? Marianne ajatteli ja alkoi laskostaa vaaleanruskeaa takkia, sauma saumaa vasten. Niin kuin oli taitellut Lotharin nenäliinatkin, ja silitetyt pyyhkeet, sauma saumaa vasten.

Hän ei ollut eläissään käyttänyt punaista. ”Huorien väri”, äiti oli kivahtanut ja antanut ympäri korvia, kun Marianne yksitoistavuotiaana oli tullut kotiin punainen huivi mukanaan, hän oli löytänyt sen, se oli tuoksunut hajuvedeltä, kukkasilta.

Montmartrella oli nainen kyhjöttänyt jalkakäytävän reunalla. Hameenhelma oli luiskahtanut ylös, naisella oli ollut punaiset kengät. Itkettyneet silmät meikin tuhrimat. ”Huora, ja juovuksissa”, joku seurueesta oli sanonut. Marianne oli hällunnut mennä naisen luo, mutta Lothar oli pysäyttänyt hänet. ”Älä hölmöile, Anni-pieni, oma vikansa se on.”

Lothar ei ollut päästänyt häntä auttamaan tuntematonta vaan taluttanut kohti ravintolaa, josta linja-autoyhtiö oli

varannut matkalaisille pöydän. Marianne oli kuikuillut olkansa yli, kunnes ranskalainen matkanjohtaja oli päättään pudistellen todennut: ”*Je connais la chanson* – tuttu tarina. Vaikka omaa syytänsähän se on.”

Lothar oli nyökännyt, ja Marianne oli nähnyt katuojassa itsensä. Siitä kaikki alkoi, ja nyt hän oli tässä.

Hän oli lähtenyt ennen alkuruokaa, koska ei enää ollut kestänyt istua ja olla hiljaa. Lothar ei ollut edes huomannut, syventyneenä keskusteluunsa jo kahdettatoista tuntia. Burgdorfilaisen naisen kanssa, iloisen lesken miltei naapurikaupungista. Nainen vinkaisi tämän tästä *incroyable!* – uskomatonta! Samantekevää, mitä Lothar sanoi. Naisella oli punaiset rintaliivit valkoisen puseronsa alla.

Ei Marianne ollut edes mustasukkainen. Vain väsynyt. Hän oli lähtenyt ravintolasta ja harhaillut vain eteenpäin, kunnes keskellä Pont Neufin siltaa oli pysähtynyt.

Lothar. Niin helppoa olisi ollut syyttää kaikesta häntä.

Muttei se ollut niin yksinkertaista.

”Oma vika, Anni-pieni”, Marianne kuiskasi.

Neljäkymmentäyksi vuotta sitten toukokuussa oli tanssittu häitä. Isä oli keppiin nojaten tunti tunnilta seurannut, kun Marianne turhaan oli odottanut, että uunituore aviomies hakis häntä tanssiin. ”Sisukas tyttöni”, isä oli hänelle sanonut syövän haurastuttamalla äänellä. Marianne oli palellut ohuessa valkoisessa puvussa eikä uskaltanut liikahtakaan. Ettei kaikki osoittautuisikin vain uneksi ja haihtuisi ilmaan, jos hän tekisi virheen, pienimmänkin.

”Lupaathan, että tulet onnelliseksi?” isä oli kysynyt, ja Marianne oli vastannut kyllä. Hän oli ollut silloin yhdeksäntoista.

Mutta se oli ollut vain yksi valtava valhe.

Kaksi päivää häiden jälkeen isä oli kuollut.

Marianne ravisti taittelemansa takin auki, paiskasi sen maahan ja alkoi polkea sitä vimmatusti jaloillaan.

”Ei! Enää! Ei enää minua!” Hän polkaisi takkia vielä viimeisen kerran ja tunsi olonsa raivopäiseksi.

Tunne haihtui yhtä nopeasti kuin oli hulmahtanutkin. Hän nosti takin maasta ja laski sen penkin selkänöjälle.

Oma viika.

Ei ollut enää muuta riisuttavaa. Hänellä ei ollut koruja. Ei hattua. Ei mitään. Kauhtuneen käsilaukkunsa, jossa oli Pariisin matkaopas, pari suola- ja sokeripussia, hiussolki, henkilöpaperit ja kukkaro, hän pani kenkien ja sormuksen viereen.

Marianne lähti kapuamaan kaiteelle. Ensin hän pääsi vatsalleen, veti toista jalkaa perässä ja oli vähällä luiskahtaa takaisin alas. Sydän jyskytti, syke kiisi kiivaana, karkea hiekkakivi hiersi polven verille.

Varpaat löysivät rakosen, hän ponnisti. Ja oli ylhäällä. Nousi istumaan ja heilautti jalat reunan yli.

Tyrkkää vain käsillä ja putoa, eihän siinä voinut tehdä mitään väärin.

Marianne ajatteli Seinen suistoa Honfleurissa, mistä hänen ruumiinsa kaikkien sulkujen läpi ja joenpenkkojen ohi taivallettuaan kelluisi mereen. Hän kuvitteli, kuinka aalloilla kääntyisi itsensä ympäri, kuin tanssien sävelmää, jota kukaan ei kuullut, vain meri ja hän. Honfleur. Siellä Erik Satie oli syntynyt, Marianne rakasti Satién musiikkia, niin kuin kaikkea musiikkia. Musiikkia saattoi katsella kuin elokuvaa, mutta suljetuin silmin, ja Satieta kuunnellessaan hän näki meren, vaikkei koskaan ollut käynyt meren rannalla.

”Erik, rakastan sinua. Rakastan sinua”, Marianne kuiskaili. Hän ei ollut koskaan sanonut niin kenellekään muulle miehelle kuin Lotharille.

Milloin Lothar oli viimeksi sanonut, että rakasti häntä?

Oliko Lothar koskaan sanonut niin?

Marianne odotti pelkoa, mutta pelkoa ei kuulunut.

Kuolema ei ole turha. Se maksaa kokonaisen elämän.

Minkä arvoinen minun elämäni on?

Ei paljon minikään.

Huonot kaupat paholaiselle.

Oma vika.

Kun hän oli jo painanut kädet lujasti kiveä vasten ja alkoi liukua eteenpäin, hän epäröi, ajatteli orkideaa, jonka oli pelastanut roskasäiliöstä. Nyt, puoli vuotta sitä hoivailtuaan ja tuutulauluja laulettuaan hän ei sittenkään näkisi nupun aukeavan.

Sitten hän sysäsi itsensä kaksin käsin irti.

Hyppy muuttui pudotukseksi, ja pudotus heitti kädet pään ylle. Tuuleen pudotessaan Marianne ajatteli henkivakuutusta, joka itsemurhatapauksessa ei korvaisi mitään. 124 563 euroa tuhkana tuuleen. Lothar tikahtuisi.

Ihan hyvät kaupat sittenkin.

Se ajatus mielessään Marianne läiskähti Seinen jääkylmään veteen. Hän tunsi hurjan riemun, joka kuitenkin vaihtui pohjattomaan häpeään, kun harmaa kukkahame hänen vajotesaan kietoutui pään ympärille. Epätoivoisesti hän yritti kiskoa hameenhelmaa alas ja peittää paljaat kinttunsa.

Hän luovutti, levitti käsivartensa, avasi suunsa ja hengitti vettä sisään niin syvään kuin kykeni.

Kuolema oli kuin leijailemista.
 Marianne levitti nautiskellen kätensä. Tämä oli ihanaa.

Onni ei ottanut loppuakseen, sitä saattoi niellä. Hän joi onnen viimeiseen pisaraan.

Katso, isä. Luvattu mikä luvattu.

Hän näki orkidean, sinipunaisen kukinnon, ja kaikkialla oli vain musiikkia. Hänen ylleen kumartui varjo ja hän tunnisti kuoleman, kuolemalla oli hänen omat kasvonsa, vanhaksi tulleen tyttösen, vaaleasilmäisen, pitkät ruskeat palmikot oli leikattu poikki.

Kuoleman suu oli lämmin. Sen parta raapi, ja uudelleen ja uudelleen sen huulet painuivat hänen huuliaan vasten. Marianne maistoi sipulikeittoa ja punaviiniä, tupakkaa ja kanelia.

Kuolema imi, imeskeli, se oli nälkäinen.

Marianne rimpuili.

Rintaa painoi kaksi lujaa kättä. Marianne yritti voimattomasti vääntää kylmiä sormia sivuun, karkottaa käsiä, jotka mursivat rintaa auki, jysäys jysäykseltä. Suudelma. Nieluun virtasi kylmyys.

Marianne räpäytti silmänsä auki, suu levisi ammolleen ja hän sylki tummaa, likaista vettä, kavahti istumaan ja parahti, haukkoi henkeä, ja silloin kipu viilsäi kuin veitsen terä, se leikkeli keuhkoja riekaleiksi.

Ja mikä meteli! Kauhea meteli!

Missä musiikki oli? Ja tyttö? Ja onni? Oliko hän sylkenyt onnen suustaan ulos?

Marianne valahti makuulle kovalle maalle.

Kuolema läimäytti häntä kasvoille.

Hän katsoi ylös, näki taivaansinisen silmäparin, yski ja haukkoi ilmaa. Hän nosti voipuneesti kättään ja läimäytti kuolemaa veltosti takaisin.

Kuolema puhui, puhui häntä pyörryksiin, kiivaalla laulavalla ranskan kielellä ja kampesi häntä väkisin istualleen.

Marianne läimäytti kuolemaa uudelleen.

Se löi heti takaisin. Ei yhtä lujasti tällä kertaa. Ei. Oikeastaan sipaisi poskea vain.

Marianne kosketti poskeaan. Miksi hän oli tuntenut sen?

”Miksi?” Ääni vain vaimea kirahdus.

Palelsi niin. Ja tuo kohina! Marianne katsoi vasemmalle. Oikealle. Käsiinsä, ne olivat vihreät ruohosta, johon hän tar-rasi. Pont Neuf oli vain muutaman metrin päässä. Hän makasi Seinen oikealla rannalla teltan vierellä, ja Pariisi jylisi. Eikä hän ollut kuollut.

Ei. Kuollut.

Vatsaa särki, keuhkoja, joka paikkaa, hiuksiakin, jotka raskaina, märkinä ja harmaina valuivat olkapäille. Sydäntä, päätä, sielua, maha, poskia, ihan joka ikistä kohtaa.

”En kuollut?” hän huohotti epätoivoissaan.

Kalastajapaitainen mies hymyili, sitten hymy peittyi ärty-myksen varjoon. Mies osoitti jokea, pyöräytti sormeaa ohimoaan vasten ja viimeiseksi osoitti paljaita jalkojaan.

”Miksi?” Marianne tahtoi karjua miehelle päin naamaa, mutta ääni särkyi käheäksi kuiskailuksi. ”Miksi sinä teit niin?”

Mies nosti kädet ilmaan ja näytteli sukeltavansa päädellä. Osoitti Marianne, Seineä ja itseään. Kohautti olka-

päitään kuin sanoakseen: ”Mitä muutakaan olisi pitänyt tehdä?”

”Minulla oli... minulla oli syy. Minulla oli monta syytä! Et olisi saanut viedä kuolemaani! Jumalako sinä muka olet? Et ole, jos olisit, olisin nyt kuollut!”

Mies katsoi sinisilmillään tuuheiden mustien kulmakarvojen alta kuin olisi ymmärtänyt. Hän veti märän paidan pään yli ja puristi siitä vettä.

Miehen katse osui Mariannen syntymämerkkiin, joka pilkisti auenneesta kaula-aukosta vasemman rinnan yläpuolelta. Kulmakarvat pongahtivat hämmästyksestä ylös. Marianne kiskoi kaulusta paniikissa toisella kädellä kiinni. Koko ikänsä hän oli piilotellut rumaa länttiä – harvinaista pigmenttihäiriötä, jonka muoto toi mieleen kolme yhteen kietoutunutta tulenlieskaa – kaulaan asti napitettujen paitojen ja tiukkakaulaukkoisten vaatekappaleiden alla. Hän ei käynyt koskaan uimassa, vain joskus öisin, kun kukaan ei saattanut häntä nähdä. Äiti oli sanonut syntymämerkkiä noidanvituksi ja Lothar pirunmerkiksi, mies ei ikinä ollut siihen koskenut ja oli aina sulkenut silmänsä tullessaan hänen luokseen ja levähtäessään jälleen kerran viisi minuuttia hänen sisällään.

Sillä hetkellä Marianne huomasi paljaat reitensä. Hän yritti epätoivoissaan kiskoa vettä tippuvaa helmaa alemmas ja samanaikaisesti napittaa miehustan nappeja kiinni.

Hän huitaisi pois miehen auttamaan ojentuneen käden ja nousi seisomaan. Suoristi hametta, joka roikkui päällä märkänä ja painavana. Hiukset haisivat jokivedeltä. Hän lähti huterin askelin kohti reunaa.

Liian matalaa. Liian matalaa hyppäämiseen, hän loukkaisi itsensä muttei kuolisi.

”*Madame!*” mies huudahti pyytävästi kumealla äänellä, tavoitti käsivartta. Marianne huitaisi käden uudestaan pois.

Hakkasi nyrkeillä silmät suljettuina, kohti kasvoja, käsivarsia, mutta hosui vain ilmaa. Hän yritti potkaista. Mies väisteli, muttei perääntynyt. Sivusta se varmaan näytti tanssilta, lemmen traagiselta komedialta.

”Minun!” Marianne puuskutti, potki ja potki. ”Kuolemani oli minun, minun, ei kenenkään muun, et saanut viedä sitä!”

”*Madame*”, mies aneli taas ja kaappasi Mariannen käsivarsiansa syleilyyn. Piti kiinni, kunnes Marianne lakkasi potkimasta ja viimein lopen uupuneena nojautui paljasta olkaa vasten. Mies pyyhkäisi hiukset hänen kasvoiltaan, sormenpäät olivat oljenkarheat. Mieheissä tuoksuivat ulkona nukutut yöt, Seine, omenat auringon lämmittämällä puuhylyllä.

Mies alkoi tuuditella häntä käsivarsillaan, lempeämmin kuin koskaan ennen kukaan.

Marianne purskahti itkuun. Hän piiloutui muukalaisen syleilyyn, ja mies rutusti ja keinutti häntä kun hän itki, elämänsä, kuolemaansa.

”*Mais non. Non.*” Mies työnsi häntä vähän loitommas, nosti leuasta ja sanoi: ”*Venez avec mois. Venez. On y va. Allez.*”

Mies veti hänet mukaansa. Mariannen jäsenissä ei ollut voimaa jäljellä hiukkaakaan, kovat kivet kolhivat paljaita kantapäitä. Mies ei irrottanut otettaan, kiskoi häntä vain Pont Neufia kohti.

Kun he pääsivät sillalle, vieras vislasi kimeästi hätistääkseen pari kiertolaista, jotka kumartuivat kahden kenkäparin puoleen – toiset olivat naisten kengät, toiset miesten kengät eri paria –, toinen heistä puristi Mariannen takkia rintaansa vasten, toinen, jolla oli päässään vanuttunut villapipo, puraisi juuri vihkisormusta ja irtisti.

Kun he pääsivät lähemmäs, Mariannen pelastaja sähähti miehille jotain. Pidempi mies veti taskustaan matka-

puhelimien. Lyhyempi ojensi sormusta Mariannelle odottava ilme kasvoillaan.

Silloin Marianne alkoi täristä, horkka kohosi jostain ruumiin uumenista ja pyyhkäisi koko suoniston läpi.

Hän iski sormuksen kulkurin kädestä ja yritti kiivetä kai-teelle, mutta kolmikko loikkasi yhtenä miehenä pitelemään hänestä kiinni. Silmät olivat tulvillaan myötätuntoa, mutta myös pelkoa, että miehet joutuisivat vastaamaan jostakin, mikä ei lainkaan kuulunut heille.

”Älkää koskeko minuun!” Marianne kiljui. Kukaan ei irrottanut.

Vastentahtoisesti hän antoi istuttaa itsensä penkille, pitkä kulkuri kietoi raskaan palttoonsa hänen harteilleen, toinen raapi myssyään ja äyskähdetyn käskyn kuultuaan polvistui kuivaamaan hänen jalkojaan takkinsa hihaan.

Pelastaja puhui puhelimesta. Kaksi muuta istuivat Mariannen viereen penkille. Lempein ottein he suojelivat hänen käsiään, kun hän yritti purra itseään rannevaltioon. Toinen kumartui painamaan vihkisormuksen Mariannen koveriin kämmeniin.

Hän toljotti kiillotonta, keltakultaista rengasta. Neljäkymmentäyksi vuotta hän oli sitä pitänyt. Vain kerran hän oli ollut riisua sen. Melkein. Heidän neljäntenäkymmenentenä hääpäivänään. Hän oli silittänyt harmaan kukkaleningin, opetellut naistenlehden ohjeista tekemään banaaninutturin. Kolme kuukautta vanhan naistenlehden, jonka hän oli onkinut paperinkeräyslaatikosta. Hän oli laittanut vähän Chanelin hajuvettä, lehden mukana tulleesta näytepakkauksesta. Se tuoksui kukkasilta, ja hän oli toivonut, että hänellä olisi ollut punainen huivi.

Sitten hän oli avannut kuohuviinin ja odottanut miestänsä.

”Miltä sinä oikein näytät?” oli ollut Lotharin ensimmäinen kommentti.

Hän oli pyörähtänyt miehensä edessä ja ojentanut hänelle lasin.

”Meille”, hän oli sanonut, ”neljäkymmenen vuoden avio-
liitolle.”

Lothar oli maistanut lasistaan, sitten katsonut hänen ohit-
seen kaakelipöydälle, jolla avattu pullo oli.

”Kallis kuohuviini! Mitä sinä oikein, tajuatko kuinka pal-
jon se maksaa?”

”On hääpäivämme.”

”Ei se ole mikään syy ruveta törsäämään. Et sinä voi minun
rahoillani tehdä, mitä huvittaa.”

Hän ei ollut itkenyt silloin. Ei hän ikinä itkenyt Lotharin
nähdessä. Vain suihkussa, kun oli miehen katseelta piilossa.

Lotharin rahoilla. Kuinka mielellään Marianne olisikaan
ansainnut itse omat rahansa.

Työtä hän kyllä oli tehnyt, herra nähköön, ensin äitinsä
tilalla itäisessä Ala-Saksissa, sitten mummon apuna lapsen-
päästäjänä ja sen jälkeen eri kodeissa taloudenhoitajana, kun-
nes Lothar nai hänet ja kielsi muiden ihmisten talouden hoi-
don; Lotharin talous oli se, jota hänen tuli hoitaa. Hän oli ollut
miehensä siivooja, kokki, puutarhuri, puoliso, emäntä, ”tuki-
kohta”, niin kuin Lothar asian ilmaisi. Äidin Marianne oli hoita-
nut kuolemaan asti, vasta hänen neljäntenäkymmenentenä-
toisena syntymäpäivänään se oli ollut ohi. Siihen saakka
Marianne oli lähtenyt kotoa tuskin muualle kuin käymään
kaupassa, jalan, koska Lothar ei ollut antanut hänen käyttää
autoa. Äiti oli kastellut vuoteensa joka päivä. Äiti ei ollut omin
avuin päässyt vessaan, mutta tytärtään sättimään hän kyllä
kykeni, päivät pääksytysten, ja yhä useammin Lothar jäi yöksi
kasarmille tai kävi ulkona itsekseen, lähetteli lomamatkoiltaan
vaimolle kortteja ja mammalle lämpimät terveiset.

Marianne tipautti sormuksen käsistään.

Hän kuuli hälytys sireenin ja sulki silmänsä, puristi niitä umpeen kunnes kaupungin sisuksista lähestyvä viiltävä ujellus seisahtui hänen eteensä.

Rantojen miehet väistivät sinisenä sykkivää valoa, ja kun kaksi ensihoitajaa ja pienikokoinen salkkua kantava nainen kiiruhtivat kohti, kalastajapaita astui eteenpäin, osoitti Marianne, viittasi jokeen päin ja hieraisi jälleen sormella ohimoaan.

Pitää minua hulluna, Marianne ajatteli.

Hän yritti pakottaa kasvoilleen hymyn, jota oli näytellyt Lotharille vuosikymmenet. ”Olet paljon nätimpi kun hymyilet”, Lothar oli sanonut heidän ensi kerran kohdatessaan.

Ensimmäinen mies, joka sanoi häntä nätiksi, syntymämerkistä ja kaikesta muustakin huolimatta. Hän ei ollut hullu. Ehei.

Eikä myöskään kuollut.

Hän katsoi miestä, joka oli kiskonut hänet ylös Seinestä, vaikka hän ei ollut pyytänyt. Tuo mies se hullu oli. Pähkähullu, koska kuvitteli henkiin jäämisen takaavan sen, että ihminen eläisi.

Marianne ei vastustellut, kun ensihoitajat vyöttivät hänet paareille. Hänet nostettiin ylös, ja kun häntä työnnettiin kohti ambulanssin avonaisia ovia, taivassilmäinen muukalainen tarttui häntä kädestä. Käsi oli lämmin, lämmin ja turvallinen.

Marianne näki kuvajaisensa suurissa, mustissa silmäterissä, näki omat, kalpeat silmänsä, jotka aina olivat tuntuneet hitusen liian suurilta, nenän, niin kovin pienen, sydämenmuotoiset kasvot ja tummanharmaat hiukset, ruskeanharmaat kuin kuivahtanut puu.

Kun hän avasi kätensä, sen sisässä oli vihkisormus.

”Anteeksi, että olin vaivaksi”, Marianne sanoi, mutta mies pudisti päätään.

”*Excusez-moi*”, Marianne lisäsi.

”*Il n’y a pas de quoi*”, mies sanoi vakavasti ja taputti kämmenellä rintaansa. ”*Vous avez compris?*” hän kysyi.

Marianne hymyili. Mitä mies sanoikin, hän oli varmasti oikeassa.

”*Je m’appelle Eric.*”

Mies ojensi lääkärille Mariannen käsilaukun.

”Marianne”, Marianne oli sanomaisillaan, mutta jätti kuitenkin sikseen, oli ihan riittävästi, jos mies kertoisi kavereilleen onkineensa hullun naisen vedestä. Mitäpä nimellä, eivät nimet kertoneet mitään.

Marianne otti vielä kerran Ericiä kädestä.

”Ole kiltti”, hän sanoi. ”Ole kiltti ja pidä se.”

Mies tuijotti sormusta, jonka Marianne oli antanut hänelle takaisin.

Sitten ovet sulkeutuivat.

”Eric, vihaan sinua”, Marianne supisi, ja oli kuin hän yhä olisi tuntenut miehen karheat mutta niin kovin lempeät sormet poskellaan.

Ajomatkan aikana turvavyöt pureutuivat kipeästi lihaan. Lääkäri valmisti ruiskeen ja pisti sen Mariannen kyynärtaipeeseen. Sitten hän otti toisen neulan, jolla oli perhosen-siivet, kiinnitti sen kämmenselkään ja siihen tipan.

”Ikävää, että minun takiani jouduitte vielä näin myöhään töihin”, Marianne kuiskasi ja katsoi naisen ruskeisiin silmiin, jotka käänsivät nopeasti katseensa pois.

”*Je suis allemande*”, Marianne mumisi. ”*Allemande.*” Allemande, mandeli. Saksalainen manteli.

Lääkäri peitteli hänet viltillä ja aloitti sanelun. Nuori hoitaja, jolla oli muutamia harvoja partakarvoja leuassaan, kirjoitti ylös. Vahva rauhoittava lääke alkoi vaikuttaa.

”Minä olen manteli”, Marianne solkotti ja vaipui uneen.